

סיפור "גבוה"

הפעם אספר לכם "סיפור גבוה". סיפורים גבוהים הם סיפורים על אנשים גדולים מהחיים. הסיפורים הם מוגזמים ביותר, הנעשה בהם גדול יותר מאשר החיים הגילים. זה גורם לסיפור להיות משעשע. לפני זמן רב האנשים שהתיישבו באזורים פראים של אמריקה סיפרו "סיפורים גבוהים". הם נהגו להתאסף אחרי עבודה קשה כדי להשתעשע בסיפורים אלה.

לכל מקצוע היה גיבור של "סיפור גבוה" משלו. פאול בונייאן היה גיבור של כורתי עצים ביערות אמריקה הצפונית. הוא היה ידוע בכוח רב שלו, מהירות וכושר העבודה. לפי המסורת הוא עבד ביערות ארצות הברית מצפון מזרח ועד האוקיאנוס השקט.

בראשית המאה העשרים סופר אחד הכין אוסף של סיפורים על פאול בונייאן וחברה בשם הנהר האדום הוציאה אותו כדי לקדם את מכירותיה. לא

ידוע האם הדבר עזר לה מסחרית, אך הסיפורים התפרסמו והיו אהובים על צעירים ומבוגרים כאחד. והנה הם.

לפני שנים רבות נולד פאול בונייאן במדינת מיין בצפון מזרח ארה"ב. הוריו נבהלו מאוד כאשר חמש חסידות הביאו להם את התינוק. כבר בגיל של שבועות אחדים שקל פאול מעל ארבעים וחמישה קילוגרם.

בילדותו פאול היה רעב תמיד. הוריו החזיקו עשר פרות כדי לספק לו את החלב. כל יום הוא אכל חמישים ביצים ועשרה ארגזים של תפוחי אדמה. כשהוא הסתובב בלילה במיטתו הכל רעד כמו ברעש האדמה, וזה הרגיז את אנשי העיר בו חיה המשפחה. לכן הממשלה אמרה להם לעזוב את המקום.

אבא של פאול בנה עריסת עץ גדולה לבנו ושם אותה במי הים בחוף מיין, אך כל פעם שפאול התהפך בעריסתו הגלים שטפו את עיירות החוף ולכן ההורים החזירו אותו ליבשה, והובילו ליערות.

שם הוא גדל.

כילד פאול עזר לאביו לכרות עצים. היה לו כוח של חמישה מבוגרים והוא היה גם זריז מאוד. הוא ידע לכבות את האור ולהיכנס למיטה עוד לפני שהחדר החשיך.

מדינת מיין קרה מאוד רוב חודשי השנה. יום אחד התחיל לרדת שלג שכיסה את היער ואת ביתו של פאול. אך היה זה שלג מיוחד, כי היה כחול. השלג הכחול כיסה את כל היער ופאול יצא בנעלי שלג שלו כדי להביט על המראה הבלתי רגיל הזה. תוך ההליכה הוא מצא שור קטן תקוע בשלג. הוא לקח אותו הביתה והניח סמוך לאח. כשהשור התחמם, פרוותו נשארה כחולה.

פאול שמר על השור וקרא לו בייבי. השור גדל מהר מאוד. יום אחד פאול השאיר אותו בסככה יחד עם חיות אחרות. למחרת לא מצא את בייבי ולא את הסככה. פאול חיפש אותו בכל מקום ובסוף מצא אותו בעמק, רועה בעשבים עם הסככה על גבו. בייבי הלך לכל מקום אחרי פאול וגדל כל יום. כל פעם שפאול הביט עליו בייבי נראה גדול יותר.

באותה התקופה צפון אמריקה היה מכוסה ביערות ירוקים צפופים. פאול ידע לפנות עצים מרחבת יער שלמה במכת גרזן אחת.

פאול לימד את בייבי איך לעזור לו בעבודה. בייבי היה יעיל מאוד. לפאול היה קשה להוביל עצים בדרך שלא הייתה ישרה. הוא החליט לקשור קצה אחד של הדרך לעץ שנשאר עדין עומד, ואת הקצה השני לבייבי. בייבי התחיל למשוך, עד שהדרך התיישרה.

במשך הזמן פאול ובייבי עזבו את מיין והלכו מערבה ליערות אחרים. בדרך פאול חפר את האגמים הגדולים כדי שלבייבי יהיה מה לשתות. הם התיישבו במחנה כורתי עצים ליד נהר הבצל במדינה מינסוטה. המחנה של פאול היה הגדול בכל המדינה. כדי לעבור מצד אחד של המחנה לצדו השני האדם היה נזקק לאוכל של שבוע שלם. לעזרה פאול גייס כורתי עצים אחרים. הצוות שלו נודע כ"שבעה גרזנאים". כל אחד מהם היה שני מטר גובה ושקל מאה ושישים קילוגרם לפחות. שמם של כולם היה אלמר, וכשפאול קרא את

"אלמר" כולם באו במרוצה.

לטבח שלהם קראו "סם שאור". הוא בישל משאור הכל, פרט לקפה. שאור הוא הבצק בו משתמשים לעשיית לחם שאור חמצמץ.

כל יום ראשון פאול וצוותו אכלו לביבות חמות. כל לביבה הייתה כה גדולה שחמישה אנשים אכלו אחת. פאול אכל, בדרך כלל, עשר או יותר לביבות, בהתאם לרעבון שלו. השולחן שבו אכל צוות של פאול היה גדול מאוד. מי שהגיש אוכל נסע לקצה אחד של השולחן ונשאר שם ללון. למחרת הוא נסע חזרה וחזר עם מנת אוכל טרייה.

כדי לעזור בניהול כספי של הקבוצה פאול שכר אדם בשם ג'וני. ג'וני רשם הכל, כולל המשכורות ועלות האוכל של בייבי. לפעמים הוא הזדקק לתשעה מכלי דיו כדי לרשום את הוצאות של יום אחד.

במחנה חי גם ספורט, הכלב המתהפך. במקרה אחד העובדים חתך את הכלב לשניים וכאשר טרח לתפור אותו שוב, טעה ותפר אותו הפוך. אך זה לא הפריע לספורט. הוא למד לרוץ על רגליו הקדמיות

בלבד, וכשאלה התעייפו התהפך, ורץ על רגליים אחוריות.

אחת הבעיות הקשות היוו היתושים הגדולים. האנשים ניסו להלחם בהם בגרזנים ואחר כך גדרו את אזור מגוריהם בקירות. בסוף פאול השיג דבורים גדולות כדי להשמיד את היתושים. אבל הדבורים התחברו ליתושים והדבר רק נעשה גרוע יותר. הם התחילו ללדת חרקים צעירים. יום אחד הגיעה למחנה אונייה עם סוכר. היתושים והדבורים התנפלו עליה ואכלו כל כך הרבה סוכר שלא יכלו יותר לזוז וזה פתר את הבעיה.

כשבייבי השור הכחול התנהג יפה פאול נתן לו ראש סוכר של שלושים קילו. אך לפעמים בייבי עשה בעיות. בלילה הוא רעש ובעט ברגליו. האנשים יצאו מהבניינים כי חשבו כי זה רעש האדמה.

בחורף בייבי לא הצליח למצוא עשבים לאוכל כי הכל היה מכוסה בשלג. אבל פאול עשה זוג משקפיים גדולים וירוקים וכשהלביש אותם לבייבי זה התחיל לאכול את השלג כי חשב שזה דשא. וכך

הוא נעשה שוב בריא וחזק.
חורף אחד היה קר במיוחד. אנשי הצוות של פאול
הפסיקו להתגלח ובשערות זקניהם יכלו להתעטף
כדי לשמור על חום.

כשדיברו, כל המילים קפאו מיד ולא הפשירו עד
לאביב.

בייבי מת כשהצוות היה בדקוטה הדרומית. פאול
קבר אותו שם והמקום ידוע היום כגבעות שחורות.
מה קרה לפאול בונייאן? מספרים סיפורים שונים.
יש מי שראה אותו לאחרונה באלסקה או אפילו
בקוטב הצפוני.

לפי מסורת אחרת הוא חוזר למינסוטה כל קיץ,
אבל יוצא ונכנס בין העצים כל כך מהר שלא ניתן
לראות אותו.